

НИКЪЛЪС СПАРКС

Пристан за двама

Защото животът понякога е като буря,
а любовта е единственият сигурен пристан.

НИКЪЛЪС
СПАРКС

Пристан за двама

Safe Haven
Copyright © 2010 by Nicholas Sparks
All rights reserved

© Надежда Розова, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012
ISBN: 978-954-389-142-9

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

В памет на Пол и Ейдриен Коут, моето прекрасно семейство. И двамата вече ми липсват.

I

Атлантически бриз чорлеше косата на Кейти, докато тя обикаляше между масите. Носеше три чинии с лявата си ръка и още една с дясната, беше обута с джинси и фланелка с рекламното лого на „Айвън“: „На риба с вилица, не с въдица!“. Поднесе чиниите на четирима мъже, облечени с поло блузи. Седналият най-близо до нея срещна погледа ѝ, усмихна се и се помъчи да се държи просто като дружелюбен клиент, но тя усещаше очите му върху себе си, докато се отдалечава. Мелъди бе споменала, че мъжете са от Уилмингтън и оглеждат околността, търсейки подходящи места за филмови снимки.

Кейти взе кана със сладък чай и доля чашите им, после се върна на плота на сервитьорките. Хвърли поглед навън. Беше краят на април, температурата се колебаеше около идеалната, а небето се ширеше синьо чак до хоризонта. Зад нея каналът Интракостал беше спокоен въпреки лекия вятър и отразяваше като огледало цвета на небето. Десетина чайки бяха накацали по оградата, готови да се стрелнат под масите, ако някой изпусне залъче на земята.

Собственикът Айвън Смит ги ненавиждаше. Наричаше ги плъхове с криле и вече два пъти беше обиколил покрай оградата, размахвайки гумена отпушвалка с дълга дървена дръжка, за да ги подплаши. Мелъди се наведе към Кейти и поверително прошепна, че се притеснява повече откъде идва отпушвалката, отколкото от чайките. Кейти не отговори.

Зае се да приготви още една кана със сладък чай и избърса плота. След миг усети, че някой я потупва по рамото. Обърна се и се оказа лице в лице с дъщерята на Айвън, Айлийн, красиво деветнайсетгодишно момиче

с конска опашка, което работеше на непълен работен ден като салонна управителка на ресторанта.

– Кейти, можеш ли да поемеш още една маса?

Кейти огледа масите си, мислено преценявайки ритъма си на работа.

– Разбира се – кимна.

Айлийн се запъти надолу по стълбите. Кейти дочуваше откъслечни разговори от околните маси – хората говореха за свои приятели и близки, обсъждаха времето или възможностите за риболов. Двама човека на една маса в ъгъла затвориха менютата си. Кейти бързо се приближи и взе поръчката им, но не се задържа излишно в опит да си побъбри, както постъпваше Мелъди. Не обичаше празните приказки, но беше сръчна и учтива и клиентите явно нямаха нищо против, че е по-мълчалива.

Работеше в ресторанта от началото на май. Айвън я нае през един студен и слънчев следобед, когато на цвят небето беше като яйце на червеношийка. При новината, че може да започне работа следващия понеделник, тя едва се сдържа да не се разплаче. Овладея се и ревна чак на път за вкъщи. По онова време нямаше пукната пара и не беше яла от два дни.

Доля вода и сладък чай на клиентите си и се запъти към кухнята. Рики, един от готвачите, ѝ намигна, както винаги. Два дни по-рано я беше поканил на среща, но Кейти му отговори, че не иска да излиза с колеги от ресторанта. Имаше чувството обаче, че той ще опита отново, и се надяваше инстинктът да я заблуждава.

– Днес май няма да има спокойствие – отбеляза Рики. Беше рус и дългурест, може би година-две по-млад от нея и все още живееше с родителите си. – Тъкмо ни се стори, че ще отдъхнем, и пак ни връхлитат.

– Денят е прекрасен.

– Ама защо хората са в ресторанта? В такива дни трябва да са на плажа или за риба. Точно това възнамерявам да направя аз, щом приключа тук.

– Звучи добре.

– Да те откарам ли до вас после?

Най-малко два пъти седмично предлагаше да я откара вкъщи.

– Не, благодаря. Не живея далеч.

– Все едно, ще ми бъде приятно – настоя той.

– Добре ще ми се отрази да повървя.

Подаде му поръчката си, Рики я забодде горе на колелото и после ѝ подаде една от готовите порции. Кейти я занесе на съответната маса в своя сектор.

Айвън беше местна легенда, ресторантът му съществуваше от почти трийсет години. Откакто работеше тук, Кейти се научи да разпознава редовните клиенти и докато оглеждаше салона, погледът ѝ се плъзгаше по тях и се спираше на хората, които вижда за пръв път. Флиртуващи двойки и други, които не си обръщат внимание един на друг. Семейства. Нищо необичайно и никой, който да разпитва за нея, но въпреки това ръцете ѝ току се разтреперваха и тя все още спеше на включена лампа.

Късата ѝ коса беше кестенява, боядисваше я над кухненската мивка в малкото бунгало, където живееше под наем. Не слагаше грим и знаеше, че лицето ѝ лесно почервява от слънцето, при това прекалено. Напомняше си да си купи слънцезащитен крем, но след като платеше наема и разноските по жилището, не ѝ оставаха много пари за глезотии. Дори слънцезащитният крем беше лукс. Работата ѝ при Айвън беше добра и Кейти се радваше, че я е намерила, но бакшишите не бяха бог знае какво. През последните четири месеца беше отслабнала, понеже се хранеше само с ориз и фасул, с макарони и с овесена каша. Ребрата ѝ се брояха под ризата, а допреди няколко седмици имаше тъмни кръгове под очите, които сякаш никога нямаше да изчезнат.

– Ония типове май те бройкат – отбеляза Мелъди и кимна към масата на четиримата мъже от филмовата студия. – Особено онзи кестенявият. Симпатягата.

– А! – отвърна Кейти и се зае да приготвя нова кана кафе. Каквото и да кажеше пред Мелъди, всички го научаваха, затова почти не говореше с нея.

– Какво? Не е ли симпатията според теб?

– Не съм забелязала.

– Как така няма да забележиш симпатичен мъж! – втренчи се невярващо в нея Мелъди.

– Не знам – отвърна Кейти.

Подобно на Рики, Мелъди беше няколко години по-млада от Кейти, някъде към двайсет и пет. Беше кокетка с кестенява коса и зелени очи и излизаше с тип на име Стив, който правеше доставки по домовете за магазина за строителни материали в другия край на града. И тя като всички останали в ресторанта беше отраснала в Саутпорт и описваше градчето като същински рай за децата, семействата и възрастните хора, но и като най-ужасното място на света за несемейните. Най-малко веднъж седмично заявяваше пред Кейти, че възнамерява да се премести в Уилмингтън, където имаше барове, клубове и много повече магазини. Знаеше всичко за всички. Понякога на Кейти ѝ се струваше, че действителната професия на Мелъди е да клюкарства.

– Чух, че Рики те е поканил на среща, но ти си отказала – смени темата Мелъди.

– Не обичам да излизам с колеги.

Кейти се престори, че подредбата на подносите с прибори изцяло поглъща вниманието ѝ.

– Можем да излезем на двойна среща. Рики и Стив ходят заедно на риба.

Кейти се запита дали Рики я е придумал да го предложи, или идеята е на Мелъди. Може би и двете. Вечер, след като затвореха ресторанта, повечето работници от заведението пооставаха или си гостуваха на чаша бира. С изключение на Кейти всички останали работеха за Айвън от години.

– Не мисля, че е добра идея – възрази тя.

– Защо?

– Веднъж съм се парила с гадже колега – отговори Кейти. – Оттогава си обещах да не го правя повече.

Мелъди завъртя очи с досада и се завтече към една от своите маси. Кейти прибра две платени сметки и разчисти празните съдове. Винаги се стремеше да не остава без работа, да действа ефикасно и незабележимо. Не вдигаше глава и се стараше плътът на сервитьорките да е безукорно чист. Така денят ѝ минаваше по-бързо. Не пофлиртува с мъжа от филмовата студия и той си тръгна, без да поглежда назад.

Кейти караше и обедната, и вечерната смяна. Когато се стъмваше, тя обичаше да наблюдава как небето на западния хоризонт от синьо става сиво, оранжево и после жълто. По залез водата искреше и вятърът килваше платноходките на една страна. Игличките на боровете сякаш заблестяваха. Щом слънцето се спуснеше зад хоризонта, Айвън включваше газовите печки и те грейваха в тъмното като тиквени фенери. Лицето на Кейти беше леко загоряло от слънцето и вълните лъчиста топлина пощипваха кожата ѝ.

Вечерта Аби и Големия Дейв заместиха Мелъди и Рики. Аби завършваше гимназия и много се кискаше, а Големия Дейв приготвяше вечерите в заведението на Айвън вече почти двайсет години. Беше женен, имаше две деца и татуиран скорпион на дясната си предмишница. Тежеше близо сто и петдесет килограма, а в кухнята лицето му винаги лъщеше от пот. Даваше прыкори на всички, а Кейти беше нарекъл Котето.

Напливът за вечеря продължи до девет. Когато хората започнаха да се разотиват, Кейти почисти и затвори зоната за изчакване. Помогна на помощник-келнерите да занесат съдовете до съдомиялните машини, докато и последните клиенти приключат. На една от масите ѝ имаше млада семейна двойка – забеляза брачните им халки, докато се държаха за

ръце на масата. Бяха привлекателни и щастливи и Кейти се унесе в спомени. И тя беше като тях някога, преди много време, за съвсем кратко. Или поне така си мислеше, понеже бе научила, че мигът е просто илюзия. Извърна се от щастливата двойка, обзета от желание да заличи завинаги спомените си и никога повече да не изпита това чувство.

2

На следващата сутрин дъските на верандата проскърцаха, когато Кейти излезе навън с чаша кафе в ръка и се облегна на перилата. Насред избуялата в някогашната леха трева цъфтяха лилии и тя вдъхна уханието им, когато отпи глътка от чашата си.

Тук ѝ харесваше. Саутпорт се различаваше от Бостън, Филадельфия или Атлантик Сити с несекващия грохот на уличното им движение, миризмите и хората, поели забързано по тротоарите, а и за пръв път през живота си имаше местенце, което да нарече свое. Къщичката не беше нищо особено, но си беше нейна, намираще се на уединено място и това ѝ стигаше. Беше една от двете еднакви постройки с дъсчени стени в края на застлана с чакъл алея, някога използвани за ловни хижи и сгушени в началото на смесена горичка от дъбове и борове досами гъстата дъбрава, ширнала се чак до брега. Дневната и кухнята бяха малки, а спалнята не бе по-голяма от дрешник, но къщата беше напълно обзаведена, имаше дори люлеещи се столове на верандата, а и наемът бе много изгоден. Постройката не беше паянтова, но бе занемарена през годините и хазяинът предложи на Кейти да купи строителните материали, ако реши да я потегне сама. Откакто се беше нанесла, тя правеше точно това и по-голямата част от свободното си време прекарваше на колене или качена върху някой стол. Изтърка банята,

докато плочките не светнаха, изми тавана с влажен парцал. Избърса прозорците с оцет и прекара часове на четири крака, мъчейки се да премахне ръждата и мръсотията от линолеума в кухнята. Запълни дупките по стените с маджун и после го заглади с шкурка. Боядиса стените в кухнята в закачливо жълто, а вратичките на шкафовете – с лъскава бяла боя. Спалнята ѝ вече беше светлосиня, дневната – бежова, а миналата седмица Кейти бе сложила нов калъф на дивана и той стана като нов.

Сега, след като вече беше свършила по-голяма част от работата, тя обичаше да седи на верандата следобед и да чете книгите, които си взимаше от библиотеката. Освен кафето, четенето беше единственото ѝ удоволствие. Нямахте телевизор, радио, мобилен телефон, микровълнова фурна и дори кола, а всичките ѝ вещи се побираха в един-единствен сак. Беше на двайсет и седем години, бивша дългокоса блондинка без истински приятели. Премести се тук, без да донесе почти нищо, а месеци по-късно не притежаваше много повече. Спестяваше половината от бакшишите си и всяка вечер сгъваше банкнотите в кутията от кафе, която криеше в тясна ниша под верандата. Пазеше парите за спешни случаи и по-скоро би гладувала, отколкото да посегне към тях. Дишаше по-леко само като знаеше, че ги има, защото миналото ѝ не беше далеч и можеше да я настигне всеки момент. То кръстосваше света, диреше я и Кейти беше сигурна, че с всеки изминал ден гневът му расте.

– Добро утро – провикна се някой и прекъсна мислите ѝ. – Ти сигурно си Кейти.

Кейти се извърна. От хлътналата веранда на съседната къщичка ѝ махаше жена с дълга и буйна кестенява коса. Беше на около трийсет и пет години и носеше джинси и риза с навити до лактите ръкави. В сплетените къдрици на темето ѝ се мъдреха слънчеви очила. Държеше малка черга и явно се чудеше дали да

я изтупа, но накрая я метна настрани и се запъти към Кейти. Движеше се енергично и с лекотата, присъща на хората, които се поддържат във форма.

– Ърв Бенсън ми каза, че ще бъдем съседки.

Хазяинът, помисли си Кейти.

– Не очаквах нови наематели.

– Май и той не очакваше. Едва не падна от стола, когато му съобщих, че искам да наема къщата. – Жената вече беше стигнала до верандата и протегна ръка. – Приятелите ми ме наричат Джо – представи се тя.

– Здравей, аз съм Кейти – пое ръката ѝ Кейти.

– Какво време само, а? Великолепно е!

– Красива сутрин – съгласи се Кейти и пристъпи от крак на крак. – Кога се нанесе?

– Вчера следобед. И после почти през цялата нощ кихах – върхът на блаженството! Имах чувството, че Бенсън е събрал целия възможен прахоляк и го е струпал в моята къща. Няма да повярваш какво е там!

Кейти кимна към вратата:

– И при мен е същото.

– Не ми изглежда така. Извинявай, не се стърпях и надникнах през прозорците ти от кухнята си. При теб е светло и ведро. А аз съм си наела прахен и пълен с паяци зандан.

– Господин Бенсън ми позволи да боядисам.

– Не се и съмнявам. Стига да не се налага да го прави лично, господин Бенсън ще позволи и на мен да боядисам. Той получава чистичко и хубаво местенце, а за мен остава цялата работа – усмихна се накриво Джо. – Откога живееш тук?

Кейти скръсти ръце и усети как утринното слънце започва да сгрява лицето ѝ.

– Почти два месеца.

– Не съм сигурна, че ще издържа толкова. Ако продължа да кихам като снощи, сигурно главата ми ще се отвинти – пресегна се жената, свали очилата си и се

зае да ги бърше с ризата. – Как ти се струва Саутпорт? Все едно си в друг свят, нали?

– Какво искаш да кажеш?

– Ами не ми изглеждаш тукашна. Предполагам, че си някъде от север.

Кейти помълча и накрая кимна.

– И аз така си помислих – продължи Джо. – Нужно е малко време, преди човек да свикне със Саутпорт. Аз си го обичам, но открай време си имам слабост към малките градове.

– Оттук ли си?

– Отраснах тук, после заминах и накрая пак се върнах. Позната стара история, нали? Ама къде другаде ще намериш такива прашни места!

Кейти се усмихна, отнесе се някъде и отново се върна. Джо просто си стоеше пред нея в очакване тя да направи следващата крачка. Кейти отпи от кафето си, загледана към гората, после осъзна, че забравя за добрите обноски.

– Искаш ли кафе? Току-що сварих.

Джо отново вдигна очилата на темето си и ги пхна в косата си.

– Надявах се да ме поканиш. С удоволствие бих изпила чаша кафе. Цялата ми кухня е още по кашоните, а колата ми е в сервиза. Знаеш ли какво е да се изправиш пред новия ден без кофеин?

– Нямам представа.

– Да знаеш, че съм пристрастена към кофеина. Особено когато ми предстои да си разопаковам багажа. Споменах ли колко мразя да разопаковам багаж?

– Май не.

– Това ми е най-отвратителното нещо. Да си блъскам главата къде да навра всичко, да си удрям коленете, докато обикалям в безпорядъка. Не се тревожи, не съм от съседите, които търсят помощ за такива работи. Обаче кафето...

– Заповядай – покани я с ръка Кейти. – Само те предупреждавам, че повечето ми мебели си вървят с къщата.

Кейти прекоси кухнята, извади чаша от бюфета и я напълни догоре. Подаде я на Джо.

– Извинявай, но нямам нито сметана, нито захар.

– Не е нужно – пое чашата Джо. Духна и отпи. – Така, обявявам го официално – заяви тя, – от този момент нататък ти си най-добрата ми приятелка на света. Тоооолкова е вкусно!

– Радвам се.

– Бенсън спомена, че работиш в ресторанта на Айвън.

– Сервитьорка съм.

– Големия Дейв продължава ли да работи там? – Кейти кимна и Джо продължи: – Там е, отпреди да постъпя в гимназията. Още ли измисля пряхкори на всички?

– Да.

– А Мелъди? Продължава ли да бърбори колко сладки са клиентите?

– Всяка смяна.

– А Рики? Сваля ли новите сервитьорки?

Кейти отново кимна, а Джо се засмя.

– Това място никога няма да се промени.

– И ти ли си работила там?

– Не, но градчето е малко, а Айвън е емблематичен образ. Освен това, колкото по-дълго живееш тук, толкова повече ти се изяснява, че нищо не остава тайна. Всеки е осведомен за другите, а някои хора... да речем, като Мелъди... са превърнали клюката в същинско изкуство. Преди направо откачах. Само че половината от хората в Саутпорт са такива. Клюката е едно от малкото забавления тук.

– Обаче си се върнала.

Джо сви рамене:

– Ами да. Какво да ти кажа? Може пък да съм малко лудичка.

Отпи отново от кафето си и махна към прозореца:

– Знаеш ли, живея тук от толкова отдавна, а дори не съм подозирала за съществуването на тези две къщи.

– Хазяинът ми обясни, че били ловни хижи. Били част от ловния участък, преди той да започне да ги дава под наем.

– Не мога да повярвам, че си се нанесла тук – поклати глава Джо.

– Ти също – изтъкна Кейти.

– Да, но го направих само понеже разбрах, че няма да съм сама жена в края на чакълеста алея наред нищото. Мястото е доста откъснато от света.

И точно затова го наех с огромна радост, помисли си Кейти, а на глас каза:

– Не е толкова лошо. Вече свикнах.

– Надявам се и аз да свикна – отбеляза Джо. Духна кафето, за да го поохлади. – Какво те доведе в Саутпорт? Сигурна съм, че не е вълнуващата професионална кариера в ресторанта на Айвън. Имаш ли близки тук? Родители? Братя или сестри?

– Не, сама съм – отговори Кейти.

– Дошла си заради гадже?

– Не.

– Значи... просто си се преместила?

– Да.

– Ама защо, за бога?

Кейти не отговори. Същото я бяха попитали Айвън, Мелъди и Рики. Тя беше наясно, че зад въпросите им няма задни мисли, че се дължат на най-обикновено любопитство, но въпреки това не знаеше как иначе да отговори, освен да каже истината:

– Искам ново начало.

Джо отново отпи от кафето си, явно размишлявайки над отговора ѝ, но за учудване на Кейти не попита нищо повече. Само кимна.

– Разбирам. Понякога човек наистина се нуждае от ново начало. И според мен това е достойно за

възхищение. Много хора нямат смелостта да постъпят така.

– Смяташ ли?

– Сигурна съм – отвърна Джо. – Е, какво смяташ да правиш днес? Докато аз хленча, разопаковам и чистя с разранени ръце.

– По-късно ще ходя на работа. Нищо интересно. Трябва да се отбия до магазина за някои неща.

– Във „Фишър“ ли ще ходиш, или ще отскочиш до града?

– Във „Фишър“.

– Запозна ли се със собственика? Мъжът с проша-рената коса?

– Да, виждала съм го един-два пъти – кимна Кейти.

Джо допи кафето си и остави чашата в мивката, сетне въздъхна.

– Така – оповести тя унило. – Стига съм отлагала. Ако не започна веднага, никога няма да приключа. Пожелай ми късмет.

– Късмет.

Джо ѝ махна с ръка:

– Радвам се, че се запознахме, Кейти.

От прозореца на кухнята си Кейти видя Джо да изтупва чергата, която бе захвърлила настрани преди малко. Стори ѝ се доста приветлива, но не беше сигурна, че е готова да има съседка. Приятно беше някой да те посещава от време на време, но вече бе свикнала да бъде сама.

От друга страна, обаче, съзнаваше, че ако живееш в малко градче, самоналоженото усамотение не може да продължи вечно. Налагаше се да ходи на работа, до магазина и да обикаля града; някои от клиентите на ресторанта вече я познаваха. Пък и честно казано, беше ѝ приятно да разговаря с Джо. Кой знае защо ѝ се струваше, че у нея има нещо по-дълбоко, което не се

забелязва на пръв поглед, нещо... вдъхващо доверие, макар да не можеше точно да го обясни. И тя беше сама жена като нея, което определено бе плюс. Кейти не искаше дори да си помисли как би реагирала, ако в съседната къща се беше нанесъл мъж, и се озадачи как така изобщо не ѝ беше хрумнала такава възможност.

Изми чашите от кафе в мивката и ги прибра в бюфета. Действието ѝ се стори съвсем обичайно – да прибира две чаши от кафе сутрин – и за миг усети да я поглъща животът, който бе оставила зад гърба си. Ръцете ѝ се разтресоха, тя ги стисна една с друга и си пое няколко големи глътки въздух, докато най-сетне престана да трепери. Преди два месеца не би успяла да го постигне, дори преди две седмици не би била в състояние да се овладее. И макар да се радваше, че пристъпите на тревога вече не я връхлитат толкова неумолимо, фактът, че се владее, показваше също, че започва да свиква тук, а това я плашеше. Защото ако привикнеш и се почувстваше уютно, можеше да сваля гарда, а не биваше да допуска подобно нещо.

Въпреки това се радваше, че се е озовала в Саутпорт. Беше малко историческо градче с население от няколко хиляди човека, разположено в устието на река Кейп Фиър, където тя се вливаше в Интракостал. Имаше тротоари и дървета със сенчести корони, а в песъчливата почва растяха цветя. От клоните на дърветата висеше испански мъх, а по набръчканите стволоче-пъпелешекудзу. Децата караха велосипедите си и ритяха топка по улиците, удивиха я и многобройните църкви – имаше по една на почти всеки ъгъл. Вечер квакаха жаби и цвърчаха шурци, а Кейти си повтори, че мястото ѝ се е сторило подходящо още от самото начало. Изглеждаше сигурно, сякаш я призоваваше и ѝ обещаваше убежище.

Сложи единствения си чифт обувки – износени маратонки. Скринът ѝ беше почти празен, а в кухнята нямаше почти никакви провизии, но когато излезе

от къщата в слънчевия ден навън и се запъти към магазина, тя се почувства у дома. Вдъхна с пълни гърди уханието на зюмбюли и на прясно окосена трева и си даде сметка, че от години не е била толкова щастлива.

3

Косата му бе побеляла, когато беше едва двайсет и няколко годишен, факт, който предизвикваше добродушните закачки на приятелите му. Освен това промяната не настъпи постепенно, не започна с едно-две косъмчета тук-там, които постепенно се посребряват. Просто през януари косата му си беше черна, а на следващия януари не беше останало почти нищо от този цвят. Двамата му братя се оказаха пощадени от подобна съдба, макар че през последните години и техните бакенбарди се бяха прошарили. Нито майка му, нито баща му имаха обяснение за случилото се, понеже доколкото им бе известно, Алекс Уийтли беше аномалия и в двата рода.

Странно, но побеляването изобщо не го смущаваше. Докато беше в армията, подозираше, че то е спомогнало за бързото му повишение. Работеше в Дивизията за криминални разследвания, ДКР, в Германия и в Джорджия и цели десет години беше разследвал военни престъпления: от отлъчили се войници до грабежи, домашно насилие, изнасилвания и дори убийства. Редовно го повишаваха и накрая, на трийсет и две години, се уволни от армията като майор.

След като го раниха и това сложи край на кариерата му като военен, той се премести в Саутпорт, родния град на жена си. Тъкмо се бяха оженили, очакваха първото си дете и Алекс възнамеряваше да кандидатства за работа в полицията, когато тъстът му предложи да му продаде семейния бизнес.

Ставаше дума за старомоден провинциален магазин с бяла дървена обшивка, сини капаци на прозорците, двускатен покрив и пейка отпред – магазини като този се бяха радвали на разцвет много отдавна и повечето вече бяха изчезнали. На втория етаж имаше жилище. Грамадна магнолия хвърляше сянка над едната страна на постройката, а отпред се пъчеше дъб. Само половината паркинг бе асфалтиран – другата беше покрита с чакъл – но рядко оставаше празен. Тъстът на Алекс беше започнал бизнеса преди раждането на Карли, когато наоколо имаше само селскостопанска земя, обаче се гордееше, че притежава дарбата да разбира хората и се стремеше да има на склад всичко, от което биха могли да се нуждаят клиентите му, и затова магазинът беше претъпкан и доста безреден. Алекс споделяше това виждане и го остави почти непроменен. На пет-шест редици щандове предлагаше хранителни стоки и тоалетни артикули, а фризерите в дъното бяха препълнени с каквото се сетиш: от сода и вода до бира и вино. Както във всеки универмаг и тук имаше рафтове с чипс, бонбони и вредни храни, които хората грабват, чакайки на касата. И с това приликите се изчерпваха. По рафтовете на магазина вече се предлагаше разнообразно риболовно оборудване и прясна стръв, имаше и грил закусвалня, която въртеше Роджър Томпсън, някога работил на Уолстрийт, но предпочел Саутпорт заради по-простичкия начин на живот. В грила сервираха бургери, сандвичи и хотдог, имаше и къде да седнеш. В магазина даваха под наем дивидита с филми, продаваха разнообразни боеприпаси, дъждобрани и чадъри, имаше и неголяма селекция от бестселъри и класически романи. Предлагаха също свещи и ремъци за автомобили и газови бутилки, а Алекс изработваше и дубликати на ключове на струг в задната стаичка. Имаше и три бензинови колонки, както и четвърта колонка за гориво на пристана, откъдето зареждаха лодки, а до касата бяха подредени кошници с пресни зеленчуци.